

нието на тия членове, е ималъ слѣдующата идея. Той сж е ръководилъ по една такава система, щото членоветѣ му да върватъ единъ подиръ други тъй, щото по-първий да съдържа въ себе си по-главно наказание, слѣдующий да съдържа по-малко и т. н. И ето защо комплѣта се пада подиръ санкцията за онѣзи, които сж взели участие и сж направили едно покушение. Ето защо азъ наченахъ тълкуванието му отъ чл. 58, който би трѣбвало да стои, спорѣдъ мене, на върха, за да се види ясно развитието на едно прѣстѣпление, което отъ начало се замислюва, сетнѣ се приготвяватъ мѣрки за извършване, по-сетнѣ се покушава и извършва. Обаче рѣдътъ не трѣбва да ни бърка, за да можемъ да разбираме правилно постановленията на закона, който не се придържа о моята система.

Г-да сжди! Ако правя такъво дълго тълкувание на закона, на неговия членъ 55, то това правя, защото чувствамъ необходимостъ. Зная, че едно голѣмо врѣме ще употребятъ г-да защитниците, да тълкуватъ този членъ. Азъ не бихъ желалъ да се поставямъ въ необходимостъ вторий пжтъ да му правя тълкувание. Азъ ще моля, слѣдователно, вашето търпѣние, да обясна всичко, което може чл. 55 да прѣдставлява тъмно. Азъ мисля, г-да, достатъчно да покажахъ, че на мѣстото на относителното мѣстоименне — «който», трѣбва да се тури думата «покушение», и да се счита, че чл. 55 не говори за единични личности и че друго е наказанието за прѣстѣпници, които сж извършили прѣстѣпление, прѣвидено въ чл. 58 и които сж отишли по-натакъ: направили сж и покушение. Въ чл. 55 ми се вижда втора неясностъ. Тамъ се казва: «посрѣдствено или не посрѣдствено подбужданіе подданниците на държавата и жителитѣ на страната да въстанатъ съ оръжжіе противъ правителството». Въ французскій текстъ, когато азъ може би ще ми се падне случай да прочетѣ изцѣло, се казва: «който подбужда гражданска война (*exciter la guerre civile*)». Понятието за гражданска война е прѣведено на български съ думитѣ: «да въстанатъ съ оръжжіе противъ правителството». Както виждате, не само не е букваленъ прѣвода, но че и самата смисълъ на французскій законодатель не е прѣдадена. Можемъ ли допустна, че турското законодателство не е приело идеята на французскій текстъ, а е искало да искаже нѣщо друго. Азъ не допускамъ, и ето защо: спорѣдъ мене, сѣ едно